

J. Mohorov:

Poletje.

1.

Polje širo —
 morje setev tam šumi,
 neizmerno
 solnce z žarki ga poji.

Da nosila
 zemlja bi stoteren sad,
 zrna bila
 prej vsejala je pomlad.

In iz koč
 kmetič se v nebo ozre:
 »Čuvaj, Oče,
 mene in poljé!«

2.

Tema nad gozdovi gre,
 vse zaspane so poljane,
 cvet na solnčni veji mre,
 list nikoder se ne gane.

Ħuda ura nad zemljo —
 težka groza vseokoli.
 Ptič se je v vejevje skril,
 kmet se je odkril in moli.

3.

Sredi polja rdeči maki
 kakor kri,
 kakor na zlato prišiti
 dragi kameni.

Veter veje —
 setev plan se valovi:
 preko polja glas drhti:
 hvala, hvala!

4.

V poletni dan je v polje šel,
 spev mu je v uho donel
 veselih žanjic . . .

In sredi cvetic
 utrujen, žalosten je sel,
 pokrili oči in zaihtel:

»Jaz nisem njive nič zoral,
 jaz nisem njive posejal,
 oj, kaj bom žel in kje
 bom spal?«